

1.

'Ga even zitten, Bert'. In het kantoor van John ruikt het altijd naar mondspray.

Ook op dat moment, 4 dagen geleden nu. Denk ik. Het zou ook 5 dagen geleden kunnen zijn.

Het kantoor van John lijkt op een IKEA meubel.

Simpel, doelgericht. Geordend. Strak. Alles op zijn plek. Onpersoonlijk.

Het enige dat doet vermoeden dat John naast een wandelende mondspray ook een denkend en voelend mens is, is de foto op zijn bureau.

De fotolijst is de hoop op een wondere wereld achter de mist van het dure pak, het kekke baardje en de hippe naam.

Als je dichterbij komt, blijkt dat er op die foto een rode Alfa Romeo staat, met John zelf op de motorkap. Hoop was altijd al bedoeld voor in de kerk, denk ik maar.

John vroeg me plaats te nemen in de stoel tegenover hem. Hij nam niet de moeite op te staan of mij koffie aan te bieden.

Ik ging zitten. Was ik zenuwachtig? Misschien, ik kan het me niet herinneren.

Ik kan het me allemaal moeilijk herinneren. Misschien heeft dat ermee te maken dat ik sinds dinsdag 16.30 niet echt meer nuchter ben geweest.

Misschien heeft dat dan weer te maken met absurd grote hoeveelheden alcohol.

Nu is het koud en mijn geld is op. Dus ik begin een beetje bij te komen.

Dat moment dat je iets, een grote glazen pot, laat vallen en dat alles zich vertraagd lijkt af te spelen. Dat moment.

Het moment tussen loslaten en het contact met de grond. Dat je weet dat het onvermijdelijk is, dat het een knal gaat geven en dat er iets onherstelbaar kapot gaat. Dat je weet: dit gaat pijn doen. Dat moment.

Het enige moment waarop wij mensen heel even in de toekomst kunnen kijken.

Dit was zo'n moment.

John keek me aan, lang. Hij zei niets.

Hij haalde adem door zijn neus en blies deze uit door zijn mond.

Het was zo'n zuchtje dat een belangrijke mededeling aankondigt.

Hij begon. Ik geloof dat ik toen wel wat zenuwachtig was.

'Bert', zei hij. 'Je weet dat het niet makkelijk is op dit moment in deze omstandigheden op deze arbeidsmarkt.'

Ah, een inleiding. John had blijkbaar niet goed opgelet bij zijn training voor slecht-nieuwsgesprekken. Dat dit zo'n gesprek was, was mij inmiddels duidelijk.

In plaats van meteen met de boodschap te komen, zoals eigenlijk de bedoeling is bij slecht-nieuwsgesprekken, wilde John nog even genieten van wat hij al wel wist en ik nog niet.

Wat volgde was een verhaal over de moeilijke arbeidsmarkt, de economische crisis, kosten en baten, keuzes maken en iets met boventallig en tachtig-twintig denken.

'En natuurlijk... nou ja. Je...jeetje, Bert. Ja, jezus... Je hebt geen makkelijk jaar gehad, het is natuurlijk verschrikkelijk en alles....ja.'

Mensen zijn op hun aandoenlijkst als ze niet uit hun woorden komen maar dat wel zouden willen.

Hij eindigde met de mededeling 'Bert, het spijt me. Je bent ontslagen.'

Hij sprak de mededeling uit als een pastoor in een kerk, alleen de echo ontbrak.
Maar sommige echo's hoor je in je hoofd, dat telt ook.

2.

Het is koud. Jezus wat is het koud. De thermometer in de auto stond op min elf, de laatste keer dat ik erop kon kijken.

Ik heb de verwarming al aangehad, op de hoogste stand. De motor draaide, ik had mijn cd van Golden Earring in de speler en ik had het warm. Dat was 2 dagen geleden, toen raakte mijn benzine op.

Ik had de keuze tussen de rest van mijn geld uitgeven aan benzine of aan alcohol.

Het is het laatste geworden. Nu heb ik geen van beide: geen alcohol, geen benzine.

Er klopte iemand op het raam, daarstraks.

Ondanks de beslagen ruiten zag ze me zitten. Ze vroeg of alles goed ging. Ik heb ja gezegd. 'weet u het zeker?' vroeg ze.

Ze droeg lippenstift en een zwaar parfum.

Ik keek haar aan en met mijn bezopen kop fantaseerde ik even over haar, naakt onder haar dikke bontjas. Ik was te bezopen om er echt opgewonden van te raken.

Ik zei dat het goed ging en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken.

Terwijl ze doorliep deed ik een poging tot masturberen, haar nakijkend in mijn achteruitkijkspiegel.

3.

Ik blader de krant door, een krant van 2 dagen geleden.

Man zoekt vrouw.

Vriendelijk, vrolijk, galant, houdt deuren voor je open.

Vrouw, 54, zoekt jonge man om lol mee te hebben.

Jonge vrolijke meid zoekt oude sok om aan te trekken. Of af te trekken.

Nette man zoekt charmante vrouw om tijd mee door te brengen.

Interesses: wandelen, natuur, boeken van Mulisch. Kledingstijl: klassiek en tijdloos.

'Klassiek en tijdloos'. Dat is gewoon anoniem voor 'ouderwets'.

Ik bedoel natuurlijk synoniem.

Op de volgende pagina van de krant een groot artikel over de huidige recessie.

Mensen die hun baan kwijtraken, hun huis, hun inkomen, hun auto. Mensen die de bijstand in moeten omdat ze niets anders kunnen vinden.

Een groot artikel, het beslaat de hele pagina. Er staat een foto bij van de beurs, met de beursschermen op de achtergrond en daarvoor mannen in nette pakken met verwilderd haar.

Ik moet lachen: verwilderd haar. Dat klopt niet bij die nette pakken.

4.

Ik wilde het Hannah vertellen. Echt.

Ik realiseer me dat dat heel ongeloofwaardig klinkt, maar ik wilde het echt wel.

Het leek een beetje op zo'n scène uit een film: man komt thuis, vrouw staat kip te snijden voor het eten.

Heel cliché, met een schort om met een grote paprika erop.

'Hoe was het op je werk?' vroeg ze.

'Goed', antwoordde de man.

En dat was dat. Dat was het moment geweest om haar te vertellen dat er vanaf nu geen 'hoe was het op je werk' meer gezegd hoeft te worden, maar het moment ging voorbij voordat ik er erg in had. Dat is toch het eigenaardige van momenten, dat ze voorbijgaan.

Ik ben in de auto gestapt en ben een stukje gaan rijden. Dat doe ik vaker, sinds een jaar.

Ergens heen, op een uitkijkpunt staan, nadenken.

Heel hard over de snelweg rijden en overwegen ineens mijn stuur hard naar links of rechts te slingeren. Ik heb het nog niet gedurfd.

Soms, op een stil en nuchter moment, wandel ik door mijn hart en dan ontdek ik dat zij er nog is. Dat gaat ook niet meer weg, dat hoort zo.

Een kind zit voor altijd in je binnenste opgesloten, of zij dat nu wil of niet.

Ook als ze er niet meer is.

Ik kwam op een parkeerplaats uit, een die ik nog niet kende.

Hij is omsloten door hoge flats. Het is gaan sneeuwen gisteren en niet meer opgehouden.

5.

- Meneer! Hallo, meneer!
- Wat...? Hé?
- Ik sta hier al enige tijd tegen uw raam te tikken.
- Dat kan.
- Dat kan niet, dat is zo.
- Ik zeg toch dat dat kan.
- Wat is er met u aan de hand meneer?
- Er is niks met mij aan de hand, agent.
- U staat hier al 4 dagen met uw auto. We kregen ongeruste telefoontjes.
- Waarover?
- Over een man die in deze kou al 4 dagen in zijn auto zit.
- Dit is een parkeerplaats voor auto's. Lijkt me dat ik hier dan mag staan met mijn auto.
- Maar het is min 8 buiten.
- Aha, het is warmer geworden? Wat voor dag is het vandaag?
- Woensdag meneer.
- Hoe laat is het?
- Half drie. Waarom staat u hier met uw auto?
- Daarom.
- Gaat u spelletjes spelen?
- Nee, dat is echt het antwoord. Daarom. Niet om een reden. Niet om iets belangrijks. Ik sta hier met mijn auto omdat. Punt. Daarom.
- Wilt u even blazen?
- Pardon?

- Blazen. U ruikt naar alcohol en de lege whiskyflessen op de achterbank doen mij vermoeden dat u gedronken heeft.
- Dat heb ik ook. Dat lijkt me logisch. Die flessen liggen er niet voor de sier.
- Daarom vraag ik of u even wilt blazen.
- Waarom moet ik dan blazen?
- U mag niet dronken achter het stuur zitten meneer.
- Ik zit niet achter het stuur, ik zit op de passagiersstoel.
- U mag niet rijden als u dronken bent.
- Ik ben niet echt meer dronken. En ik rijd niet. En ik heb niet gereden. En ik ga ook niet rijden met die auto.
- Dat zegt u nu.
- Er zit geen benzine meer in. Dus ik kan niet rijden met die auto.
- O. Aha.
- Dus tenzij het verboden is om hier op deze parkeerplaats voor auto's in mijn auto te zitten ga ik niet bazelen. Blazen.
- Ik maak me zorgen om u meneer.
- Dat mag. Dat is heel lief.

6.

Het was zonnig, die dag. We besloten te gaan fietsen met Sofie, naar de boerderij. Sofie was gek van dieren.

Later stond in de krant dat de vrachtwagenchauffeur de kleuter niet had gezien.

De ouders werden weggezet als onverantwoordelijk. Op internet stond vernietigend commentaar onder het nieuwsbericht.

'Wie laat zijn kind dan ook ongezien over de boerderij huppelen'.

'Die chauffeur kan er niks aan doen; zo'n kleintje verdwijnt zo in je dode hoek'.

Dode hoek. Ze zouden er eens een minder lugubere naam voor moeten verzinnen.

7.

Als ik een contactadvertentie zou schrijven zou die kort zijn.

Bert, 43. Zoekt vrouw.

Misschien een lijstje met mijn karaktereigenschappen om de boel wat op te vrolijken.

Bert, 43 jaar, begin en eind. Dat is alles. Meer ben en heb ik niet. Mijn naam en een getal.

Mijn leven is een jas die ik zou willen uittrekken.